

af Grundlovsudvalget, men det er en Feiltagelse, det var ikke stillet af Udvalget, men af Udvalgets Mindretal, nemlig Bjerring, Dahl, Tøspersen og Aagaard. Dette Forslag tilligemed en Række andre Forslag blev imidlertid forkastet med en stor Majoritet, og hele denne Diskussion, som vi her ere komne ind paa, er 1849 bleven fort saa udførlig og vidtloftig, at det i mine Tanker ikke er værdt at komme tilbage dertil. De to Mænd, som alt er nævnte af det ærede Medlem for Aarhus (Wintner), og som den Gang havde, og vist altid ville bevare, en stor Misfæelse og Bægt ved deres Udtalelser, Tøserning og Grundtvig, ere væsentlig, blandt dem, der bidroge til, at man blev staaende ved de Udtryk, som nu findes i vor Grundlovs § 92, idet de stærkt talte imod at foretage Forandringer af den Art, den ærede Forslagsstiller nu har bragt paa Bane. — Denne hele Diskussion og Forhandling gjentog sig under Grundlovsforhandlingen 1864—65 i Rigsraadets Landsting, og der kan man atter gjenmæle Betragtninger omtrent af samme Slags; men de gavede omtrent det selv samme Udbytte som tidligere. Forslaget var dog den Gang ikke saa omfattende som det, der nu foresligger. Det gik kun ud paa, at Paragrafen skulde omformes saaledes, at Adelskab, Titel, og Titeltang skulde for Fremtiden ikke kunne meddeles; men ogsaa denne Bestemmelse blev forkastet, og den havde dog noget Naturligt ved sig, naar man vilde gaa denne Vej, for saaledes helt at komme bort fra den Bestemmelse, der nu staar i Grundloven; thi det kan ikke negtes, at det er en forunderlig Stilling af Sagen, der vilde fremkomme, naar der nu i Grundlovens § 92 staar: „Enhver i Lovgivningen til Adel, Titel og Rang knyttet Forret er afføstet“, og man saa nu vilde gaa hen bagester og afføste disse Ting. Hvad betyder saa denne Paragraf i Grundloven? Den staar der jo saa som en fuldstændig Utting. Det kan dog ikke negtes, at man den Gang Grundloven blev givet, og da den blev revideret, er kommen til det Resultat, at man vilde blive staaende ved, at disse Ting skulde bestaa, og man har anset det for fuldstændig tilstrækkeligt at indskrænke dem med den Begrændsning, som en Gang var givet ved

Grundloven af 1849. Naar det ærede Medlem saa er gaaet videre og har sagt, at han antog, at efter Grundlovens § 11, var det ikke tillagt den kongelige Magt nogen Særret med Hensyn til Uddeling af flere af disse Herligheder, navnlig af Ordener, saa skal jeg dog bemærke, at jeg tror, han tager fejl i denne Henseende. Grundlovens § 11 siger: „Kongen har med de i denne Grundlov fastsatte Indskrænkninger den højeste Myndighed over alle Rigets Alligendev og udover den sigjæmme sine Ministre.“ Der staar altsaa i den Grundlov fastsatte Indskrænkninger; men nu staar der slet ikke Noget i denne Grundlov om Indskrænkninger for Kongen med Hensyn til Uddelingen af Adelskab eller Ordener. Det er Noget, hvorefter der aldeles ingen Antydning er givet i Grundloven. Det kan altsaa ikke negtes, at det er Noget, der hidtil er blevet anset at tilkomme Kongen. Jeg skal dog ved denne Leilighed, da der fra det ærede Medlem for Skanderborg (Taubert) er fremkommet nogle Ytringer, som ere saa overordentlig feilagtige, tillade mig at bemærke, at det med Hensyn til Ordener forholdes sig ganske anderledes, end det ærede Medlem antager, ligesom hans Foredrag omtrent var urigtigt og feilagtigt fra Forst til Sidst, fra Begyndelsen til Enden. Der er slet ikke Tale om, at nogen Minister er ansvarlig for de Dekorationer, der uddeles, eller at nogen Minister kontraherer Meddelelsen af en Dekoration eller af en Titel. Nei, stundom uddeler H. M. Majestæt sigte Dekorationer paa Indstilling af en af Ministrene; men Ministeren kontraherer ikke, og de allerfleste Dekorationer meddeles uden nogensomhelst videre Forespørgsel til nogen af Ministrene. De uddeles af Hans Majestæt, og den Bestalling, som medfølger, udfærdiges af Ordensvicekansleren. Det er den Skik, der bruges. Dette Forhold er altsaa faktisk saaledes bestaaende, at det er en Ret, som Kongen udelukkende, selvstændig, udøver. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, der har indbragt dette Forslag, om det dog egentlig er rigtigt, om det er — jeg kunde fristes til at sige — passende, fra den Side, som væsentlig repræsenterer den demokratiske Tanke her i Landet, 20. Mar. efter at Kongen